

ע"פ 32256/10/13 - אברהם ארבלי, המבקש נגד מדינת
ישראל, המשיבה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 32256-10-13

ניתנה ביום 11 מאי 2014

המבקש

אברהם ארבלי

המשיבה

-
מדינת ישראל
בשם המבקש - עו"ד א. חדד
בשם המשיבה - עו"ד ד. נחמני-רוט

בפני: כב' הרשם השופט כאמל אבו קאעוד

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בירושלים אשר ניתן ביום 11.7.2013 (כב' השופט דניאל גולדברג; ת"פ 18844-10-10).
2. בפסק הדין הרשיע בית הדין קמא את המבקש בעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר, בניגוד לסעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**"), וכן גזר על המבקש קנס בסך ₪ 50,000 והורה על הפקדת התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי חוק עובדים זרים.

טענות הצדדים

3. לטענת המבקש, הוא סבר בתום לב כי פגרת הקיץ ופגרת חג הסוכות לא באות במניין הימים להגשת הערעור.
4. עוד טען המבקש כי סיכויי הערעור טובים, ועיקר טענותיו בעניין זה מובאים להלן:
 - א. המאשימה לא הוכיחה את עובדת היותו של המבקש "מעסיק" של העובד הזר;
 - ב. המאשימה לא הוכיחה את היסוד הנפשי של המבקש;

עמוד 1

- ג. המאשימה לא הוכיחה את עובדת היות העובד - "עובד זר" ושלא היה רשאי לעבוד אצל המבקש;
- ד. כתב האישום שלפיו הורשע המבקש הינו כתב אישום פגום שכן העד סג"מ ארבל צרפתי יחד עם תעודת עובד הציבור בחתימתו, אינם ופיעים בכתב האישום המתוקן;
- ה. בית הדין לא היה צריך לקבל את תעודת עובד הציבור של סג"מ צרפתי ולא לשמוע את עדותו;
- ו. כתב האישום הוגש על סף ההתיישנות;
- ז. בית הדין לא היה רשאי להורות על תיקון כתב האישום לאחר שב"כ המאשימה הכריז "אלה עדי";
- ח. לא היה מקום להטיל על המבקש קנס כה גבוה;

5. המדינה, בתגובתה לבקשה, טענה כי בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), על בית המשפט בהכרעתו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור, לבחון את משך התקופה שחלפה מאז שחלף המועד הקבוע להגשת הערעור, את ייצוגו של המבקש, וכן את סיכויי הערעור.
6. בחינת אלו, לטענת המדינה, מעלה כי על הבקשה להידחות. הערעור הוגש באיחור של למעלה מחודש וחצי, המבקש היה מיוצג ע"י עורך דין בשתי הערכאות (האזורי וההליך דנן) וכי סיכויי הערעור נמוכים, באשר הינם נסובים על קביעות עובדתיות ומשפטיות בהן עוגן היטב פסק דינו של בית הדין האזורי.
7. כן הפנתה המדינה לעניין פרשת **קניון שפרעם**^[1] בו קבע בית המשפט העליון, בעניין דומה, בו טעה בא כוח המבקש במניין ימי הפגרה, כי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק. עוד צוין בפרשה זו כי במקום בו טוען בעל דין לאיחור בשל טעות של בא כוחו, עליו להצביע על הפעולות אשר ננקטו על מנת למנוע הטעות.

דין והכרעה

8. בסעיף 24(ב) לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט - 1969 נקבע:

"ל בית דין אזורי תהא סמכות לדון בעבירות על החיקוקים המפורשים בתוספת השנייה והתקנות על פי הן; שר המשפטים ושר העבודה והרווחה רשאים, באישור וועדת העבודה והרווחה של הכנסת, לתקן בצו את התוספת השנייה, להוסיף עליה ולגרוע ממנה; בהליכים לפי סעיף קטן זה ידון שופט יחיד ויחולו סדרי הדין ודיני הראיות החלים

בהליכים פליליים בבתי המשפט. [ההדגשות הוספו - כ.א.ק].

9. לאור האמור, קיימת בחוק בית הדין לעבודה הוראה הקובעת כי בהליכים פליליים יחולו הוראות סדרי הדין ודיני הראיות החלים בהליכים פליליים בבתי משפט.

10. על הליכים פליליים בבית הדין לעבודה חל סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי, שזו לשונו:

"התקופה להגשת הערעור היא ארבעים וחמישה ימים מיום מתן פסק הדין, ואם ניתנה הכרעת הדין ללא נימוקים - מיום מתן הנימוקים; היתה דרושה רשות לערער, תוגש בקשת הרשות תוך אותה תקופה, והודעת הערעור תוגש תוך שלושים ימים מיום מתן הרשות".

11. פסק הדין הומצא לב"כ המבקש ביום 30.7.13, והבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 15.10.13. בשים לב כי המועד האחרון להגשת הערעור חלף ביום 15.9.13, הרי שהבקשה הוגשה באיחור של **חודש** ימים.

12. הסמכות של בית הדין להארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי הינה מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי, שזו לשונו:

"ביתהמשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200."

13. מכאן, שלהבדיל מהארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, **לא נדרש** טעם מיוחד על מנת להאריך את המועד להגשת ערעור פלילי.

14. גם בפסיקה נקבע כי בהליך פלילי, בשונה מההליך האזרחי, לא נדרש טעם מיוחד לשם הארכת מועד, ושיקול הדעת הנתון לבית המשפט הוא רחב מזה המוקנה בבקשה להארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי^[2]. כמו כן, בשל מעמדו המיוחד של נאשם בהליך הפלילי והצורך בהגנה על זכויות היסוד שלו, יש להקל עם הנאשם אף יותר.

15. עם זאת, גם כאשר מדובר בהליך פלילי, על המבקש הארכת מועד להראות טעם לאי הגשת ההליך במועד, וכן יש לבחון את סיכויי הערעור. כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד בהליך פלילי, יש לאזן בין **"הנסיבות האישיות של המבקש לבין האינטרס הציבורי של עקרון סופיות הדין והאכיפה היעילה של הדין הפלילי"**^[3].

16. עוד ראוי לציין כי בהליכים פליליים, ימי הפגרה באים במניין הימים להגשת ערעור, אלא אם המועד להגשת

הערעור חל בפגרה, ואז נדחה מועד הגשת הערעור לאחר הפגרה[4].

17. יישום אמות המידה שנקבעו בפסיקה מוביל למסקנה כי אין מקום להאריך את המועד להגשת ערעור וזאת מן הטעמים שיובאו להלן.

18. במקרה הנדון, מדובר באיחור משמעותי, כאשר הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור הוגשה חודש לאחר המועד להגשת הערעור. לנוכח האיחור המשמעותי, נדרש טעם בעל משקל, גם אם לא "טעם מיוחד", להצדקת הארכת מועד להגשת הערעור.

19. המבקש היה מיוצג על ידי עורך דין הן בהליך בבית הדין האזורי והן בשלב הגשת הערעור.

20. הסברה כי ימי הפגרה אינם באים במניין הימים, אינה מהווה טעם המצדיק את האיחור בהגשת הערעור. כמובהר לעיל, על פי הוראת חוק מפורשת על הליך פלילי בבית הדין לעבודה חלים סדרי הדין ודיני הראיות בהליכים פליליים בבתי משפט, והדין שלפיו ימי הפגרה באים במניין הימים להגשת הליך ערעור פלילי הוא דין ידוע ומושרש. לפיכך, טעות המבקש בהחלט הייתה ניתנת לגילוי בבדיקה של הוראות הדין, אשר הגשת כל כתב טענות מחויבת בה. כך גם נפסק על ידי רשם בית המשפט העליון[5], בנסיבות דומות, בדחות בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין בהליך פלילי:

"כאשר בעל דין - במיוחד בעל דין מיוצג - טוען כי בשל טעות בדין הוגש ההליך באיחור, עליו להראות בדרך כלל כי הייתה זו טעות סבירה, או שהוא עצמו נהג בשקידה סבירה למניעת הטעות. בענייננו, מדובר בטעות הנוגעת לדין ברור, והבקשה הלקונית שבפני אינה מצביעה כלל על פעולות שננקטו כדי לבדוק אם סברתו של בא כוח המערערים באשר לתקופת הפגרה היא נכונה. על פני הדברים, אילו נעשתה בדיקה פשוטה - הייתה הטעות נמנעת.

21. לאחר בחינת טיעוני המבקש וכלל החומר שבתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי גם בהיבט של סיכויי הערעור אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור. על יסוד התרשמותו מהעדויות ומכלל חומר הראיות, קבע בית הדין האזורי כי עובדת העסקתו של העובד הזר בזמן ובמקום הנקובים בכתב האישום אינה במחלוקת שכן גרסת המבקש עצמו אישרה עובדות אלה. עוד קבע בית הדין שטענתו של המבקש ולפיה העובד הזר עבד בהיתר על שם אדם אחר מייתרת את הצורך לדון בטענותיו לעניין הפגם לכאורה בתעודת עובד הציבור באמצעותה הוכיחה המשיבה את העובדה שלמבקש לא היה היתר להעסיק את העובד הזר. (בכך אף הסכים המבקש בעדותו כי העובד מושא כתב האישום הינו "עובד זר" וכי לא היה לו היתר להעסקתו). קביעות עובדתיות אלה מעוגנות בחומר הראיות שהיה בפני בית הדין, ועל פני הדברים אין מקום להתערב בהן.

22. בשים לב כי המבקש כפר בעובדות כתב האישום, והציג גרסה כבושה במהלך שמיעת הראיות והודה למעשה בהעסקת העובד הזר בזמן ובמקום הנקובים בכתב האישום, ובהתחשב שתעודת עובד הציבור לא

הייתה דרושה להרשעה, נראה כי סיכויי הערעור נמוכים.

23. יתר טענותיו של המבקש בהודעת הערעור מכוונות כנגד קביעות עובדתיות ודיוניות של בית הדין קמא אשר ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהן.

24. בנסיבות המקרה, גם שיעור הקנס שהוטל על המבקש הוא סביר, במיוחד בהתחשב שהוא נפרש על פני תקופה ממושכת (25 חודשים).

סוף דבר

25. בנסיבות המקרה הנדון, לנוכח העובדה שהאיחור בהגשת הערעור היה משמעותי, לא הוכח טעם המצדיק את האיחור, ולא הוכח כי סיכויי הערעור גבוהים, הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נדחית.

26. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ד (11 מאי 2014) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] בש"פ (עליון) 6907/11, **קניין שפרעם ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 6.10.11; להלן: "**פרשת קניין שפרעם**").

[2] בש"פ (עליון) 822/99 **שכטר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1).

[3] בש"א (ארצו) 385/08 **גל פרץ - מדינת ישראל** (מיום 24.9.08; להלן: "**עניין פרץ**").

[4] ראה בעניין זה גם ב"ש 13/07 **עדינה לוי** - **מדינת ישראל** (מיום 20.11.07);

[5] פרשת **קניון שפרעם** לעיל.